

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδός Πατησίων, ἀριθμός 3, παρα το
τυπογραφείον τῆς «Κορίνθου».
Ἀποστολαί ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσκόπου καὶ γραστονομημάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ, (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Ἐρνέστου Δουδὴ, μεταφράσις Τονυ,
ἰταλός. — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡῶ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (Συνέχεια).
— ΤΡΩΑΔΜΟΙ ΖΩΝΤΕΣ, διήγημα ELIE BERTHET. (τίλος)

ΕΥΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτία

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἐκκλησίαις 6
Ἐν τῇ ἑσπερίᾳ φρ. χρυσᾷ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ῤοσβλίμ
ΦΙΛΑΔ προκείμενα λεπτά 20.

Ἦδη, σώσε τὴν. (Σελ. 123)

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Ἀπὸ τοῦ ἐπομένου πρώτου φύλλου τοῦ Γ' ἔτους ἀρξόμεθα δημοσιεύοντες τὰ ἐξῆς ἐκλεκτὰ ἔργα:

ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ:
ERNEST DURREUIL:
ΕΔΓΑΡΔΟΥ ΠΟΟΥ:
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ:
ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ:

ΛΕΩΝ ΔΕΛΩΝΗΣ, νεωτέραν μεταφράσις I. Ίσιδωρίδου Σκυλλίση.
ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνων), μεταφράσις Σ. Τ.
Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ, μεταφράσις Ἐμμανουὴλ Ροΐδου.
Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡῶ, μεταφράσις Δηλ.
ΣΥΖΥΓΟΥ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ, διήγημα ἐκ τῶν ἑραισιότερων τοῦ μεγάλου συγγραφέως.

Ὅσοι τῶν κυρίων συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολοθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Γ' ἔτος, παρα-
καλοῦνται, ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διευθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟ-
ΡΗΜΑΤΩΝ, καθόσον διακόπτεται ὀριστικῶς ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΔΑΔΕ

(συνέχεια και τέλος.)

Ζ'

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Ἀδριανὸς Σαραμί ἔκαμε τὴν γνωστὴν ἀνακάλυψιν, ὁ πατήρ του, ἐπανερχόμενος ἐκ Νίμ, συνήντησε καθ' ὁδόν, εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς ἐπαύλειός του ἀπόστασιν, Ἰωάννην τὸν Ἐπαίτην, ὅστις ἐφαίνετο ἀναμεινῶν αὐτόν.

Κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῶν συνέντευξιν, ὅτε ὁ Σαραμί ἠρώτησε τὸν ἐπαίτην, ἵνα γνωρίζῃ πού θὰ ἐπανεύρισκεν αὐτόν, ἐκεῖνος τῷ ἀπάντησε :

— Μὴ ἀνησυχεῖτε δι' αὐτό· ὅταν λάβω ἀνάγκην νὰ σας ἴδω, γνωρίζω πού νὰ σας συναντήσω.

Ἰδὼν λοιπὸν ὁ ἀνακριτὴς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τὸν Ἰωάννην, εἶπε καθ' ἑαυτόν :

— Ἐχει τί νὰ μοι ἀνακοινώσῃ.

Ὅπως δὲ καὶ τὴν προηγουμένην φορὰν, καθ' ἣν εἶδεν αὐτόν, διέταξε νὰ σταματήσῃ ἡ ἀμαξά, κατῆλθεν αὐτῆς, καὶ ἀποπέμψας τοὺς ὑπηρέτας του, προухώρησε πρὸς τὸν Ἰωάννην.

— Ἐχεις νὰ μοι ὁμιλήσῃς; ἠρώτησεν.

— Ἀμέσως, καὶ διὰ σοβαρὰς ὑποθέσεις.

— Ἰδοῦ, ἀκούω, ὁμιλεῖ. Γνωρίζεις ἐπὶ τέλους τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐτόλμησε νὰ με κατηγορήσῃ ὑπόπλως διὰ φρικτὸν ἐγκλημα, καὶ ὁ ὅποιος δὲν ἐδίστασε νὰ διηγηθῇ εἰς τὴν σύζυγόν μου ὡς ἀληθῆ τὴν ἱστορίαν, ἣν διὰ τῆς φαντασίας του ἐπλασε;

— Δὲν γνωρίζω τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ.

— Ἀλλὰ τότε! εἶπεν ὁ Σαραμί ἐκπληκτος.

Ὁ Ἰωάννης ὕψωσε τοὺς ὤμους εἰς ἐνδειξιν συμπαθείας.

— Ἐκπλήττεσθε, ἀπάντησε, διότι δὲν εὔρον τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Ἀλλ' ὑμεῖς ὅστις ἔχετε εἰς τὴν διάθεσίν σας τὰ ἀνεξάντλητα μέσα, ἅτινα διαθέττει ἡ δικαιοσύνη, δὲν ζητεῖτε πρὸ πολλοῦ ἐγκληματικὰν εἰς μάτην;

— Εἶν' ἀληθές, ἐψιθύρισεν ὁ Σαραμί.

— Δὲν ὑπῆρξα εὐτυχέστερος ὑμῶν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰωάννης. Δὲν ἀνεκάλυψα τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον τόσον διακαῶς ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθητε, ἀλλ' ἀνεκάλυψα ἄλλο τι σπουδαιότερον.

— Τί λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς.

Ὁ ἐπαίτης ἠτένισεν αὐτόν διὰ τοῦ σκυθρωποῦ ἐκείνου ὄμματος, ὅπερ καθίστα τὴν φυσιογνωμίαν του πένθιμον. Εἰρωνικὸν μειδιάμα ἐφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων του, καὶ διὰ μυστηριώδους φωνῆς, εἶπεν :

— Ἀλλὰ, πρῶτον, ὀπλίσθητε διὰ θάρρους!

— Μὲ τρομάζεις! Τί συμβαίνει λοιπόν;

— Ἐχετε τὴν δύναμιν γ' ἀκούσητε φθερὰν εἰδήσιν χωρὶς νὰ καμφθῆτε;

— Ἐ! ὁμιλεῖ λοιπόν, λέγε! ἀνέκραξεν ὁ Σαραμί ἀνυπομονῶν. Ἄν ἔχω τὴν δύναμιν, θὰ το ἴδωμεν κατόπιν.

— Ἔστω, ἀφοῦ τὸ θέλετε. Ἡ σύζυγός σας ἔχει ἐραστήν.

Τὴν ὁμολογίαν ταύτην προέφερον ὁ Ἰωάννης τόσον ἀφελῶς, ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ ἀπλῆς ἀνακοινώσεως.

Ὁ Σαραμί ἀνεσκήριτσε βιαίως.

— Τί λέγεις! τί εἶπες; Ἐπαναλάβετο λοιπόν!

— Εἶπον ὅτι ἡ σύζυγός σας ἔχει ἐραστήν.

Ἐπεκράτησε ἐπὶ στιγμὴν σιωπῆ.

— Ἐλα δά! ἀνέκραξεν ὁ Σαραμί γινόμενος κάτωχρος, εἶναι ἀδύνατον!

— Εἶδον τὸν ἐραστήν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐρωμένης του!

— Τὸν εἶδες! Τίς εἶναι;

— Δὲν τὸν γνωρίζω· εἶναι ἀνὴρ μεσήλιξ, ἀρκετὰ ὠραῖος.

Καὶ ἐξηκολούθει νὰ ὁμιλῇ, ἐνῶ ὁ Σαραμί δὲν τὸν ἤκουε.

— Μὲ ἀπατᾷ ἡ σύζυγός μου! μὲ ἀπατᾷ! ἐπανελάμβανεν.

Ὁ Ἰωάννης ἐξηκολούθησε:

— Κατὰ τύχην ἀνεκάλυψα τὴν συνέντευξιν των. Ἦκουσα λόγους, οἵτινες οὐδεμίαν ἀφίνουσιν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς φύσεως τῆς σχέσεώς των. Ἦκουσα τὸν ἦχον τῶν φιλημάτων των. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἴδω, ἕνεκα τοῦ σκότους, τὴν μορφήν τοῦ ἀνδρός.

— Τὸ μόνον, τὸ ὅποῖον μὲ ἐνδιαφέρει νὰ μάθω.

— Θὰ το μάθωμεν ἐπίσης!

— Κατὰ τὴν συνδιάλεξιν, τὴν ὁποίαν ἤκουσες, οὐδὲν σοι ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἐραστὴς τῆς συζύγου μου εἶναι ὁ αὐτοῦργός των κατ' ἐμοῦ ἀποκαλύψων;

— Οὐδέν. Ἀλλ' ἠνόησα ὅτι δὲν ἠγνόει τὴν καθ' ὑμῶν κατηγορίαν. Εἶπε — συγχωρήσατέ με, κύριε ἀνακριτά, ἀλλὰ ἐπαναλαμβάνω μόνον τοὺς λόγους του — εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν σας: Δὲν δύνασαι ἐπὶ πλέον νὰ μείνῃς ὑπὸ τὴν στέγην φονεῶς.

— Ἐξεφράσθη οὕτως;

— Ἐπαναλαμβάνω πιστῶς τοὺς λόγους του.

— Καὶ ἡ σύζυγός μου τί ἀπάντησεν;

— Οὐδέν, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

— Πρότερον δὲ ἢ μετὰ ταῦτα;

— Ὅτι ἦτο ἔτοιμος ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἐραστήν της.

— Ἡ ἀθλία! ἀνέκραξεν ὁ Σαραμί. Μὲ ἠπάτησεν ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν στέγην μου! Διατί νὰ ἀμφιβάλω; Τίς εἶχε συμφέρον νὰ τῇ ἀναγγεῖλῃ τοιαῦτα, ἂν μὴ κάποιος θέλων νὰ με καταστήσῃ μισητὸν καὶ νὰ λάβῃ τὴν θέσιν μου πλησίον της; Ὡ! ἀλλὰ θὰ το μάθω, καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ κτυπήματος θὰ πλήξω ἐκεῖνον, ὅστις ἠθέλησεν, ἀφοῦ ἀτιμᾶσῃ τὸν οἶκόν μου δι' ἀτίμων κατηγοριῶν, νὰ ἀρπάσῃ τὴν σύζυγόν μου.

Θὰ τιμωρήσω καὶ αὐτὸν καὶ ἐκείνην. Πηγαίνω...

— Μείνετε ἐνταῦθα καὶ μὴ κινήθητε, εἶπεν ὁ Ἰωάννης σταματῶν αὐτὸν διὰ νεύματος, περιμεινάτε νὰ εἴσθε ἤρεμος, διὰ νὰ ἴδῃτε τὴν σύζυγόν σας. Πρέπει νὰ ὑποκοιθῆτε, νὰ προσποιηθῆτε παντελῆ ἀγνοίαν, νὰ ἐνεργήσῃτε κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μὴ ἔχη αἰτίαν νὰ δυσπιστῇ πρὸς ὑμᾶς!

Ἐννοεῖτε;

— Καὶ πιστεύεις ὅτι δὲν θὰ θελήσω νὰ ἐκδικηθῶ;

— Πρέπει κατὰ πρῶτον νὰ συλλάβῃτε ἐπ' αὐτοφῶρῳ τοὺς ἐνόχους, ὡς τοὺς συνέλαβον ἐγώ! Θὰ ἔχητε τότε μίαν ἀποδείξιν. Θὰ μάθητε ἂν ὁ ἄνθρωπος, ὅστις σας ἀφαίρει τὴν σύζυγόν σας, εἶναι ὁ θέλων νὰ σας ἀτιμᾶσῃ, κατηγορῶν ὑμᾶς διὰ τὸ ἐγκλημα τῆς γεφύρας τοῦ Γάρδωνος! Πιστεῦσατέ μοι, κύριε ἀνακριτά, ἐστὲ φρόνιμος καὶ ἔχετε ὑπομονήν. Τοιοῦτο τρόπον καλλίτερον θὰ ἐκδικηθῆτε.

— Νὰ περιμεινῶ! νὰ περιμεινῶ ἔτι!

Ἄλλ' ἔως πότε;

— Ἀκούσατε, ἀπάντησε βραδέως ὁ Ἰωάννης, νομίζω νὰ ἤκουσα ὅτι ὤρισαν συνέντευξιν διὰ τὴν νύκτα τῆς Κυριακῆς πρὸς τὴν Δευτέραν, ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Σὰς ὑπόσχομαι νὰ σας τοὺς δείξω!

Ὁ Σαραμί ἠρείδετο ἐπὶ κεκυρτωμένης ἰτέας, εὐρισκομένης ἐκεῖ που. Ἐφαίνετο διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος φουερὰς συγκινήσεως.

— Μοὶ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ τους ἴδω;

— Ἀναμφιβόλως!

— Λοιπόν, ἔστω θὰ ἀναμεινῶ, ἐκτὸς ἐάν πρότερον τοὺς συναντήσω ὁμοῦ, ὅποτε δι' οὐδὲν ἀποκρίνομαι.

— Δὲν θὰ τους συναντήσητε! ἀπάντησε μετὰ σπουδῆς ὁ Ἰωάννης. Τοὺς ἤκουσα καλῶς λέγοντας, ὅταν ἀπεχωρίζοντο: «Τὴν Κυριακὴν.»

Ὁ Ἰωάννης ἀπῆλθεν ὑποσχεθεὶς νὰ εὐρεθῇ πρὸ τῆς ἐπαύλειος τὸ μεσονύκτιον τῆς Κυριακῆς.

Ὁ Σαραμί ἐπανῆλθε βραδέως εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἦτο ἐξέκλινος ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Ἦπατήθην! Ἦπατήθην!

Δὲν ὑπέφερον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἀλλ' ἐκ τῆς ταπεινώσεως. Δὲν ἠγάπα τὴν σύζυγόν του. Τὴν ἐμίσει καὶ τὴν ἐφοβεῖτο, ἀφ' ὅτου ἐγνώριζεν ὅτι ἔμαθε τὸ ἐγκλημά του, καὶ τῷ ἀπέκρυπτε τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις τὴν ἐπληροφόρησε, περὶ τούτου.

Ἀλλὰ, παρὰ τὸ μῖσος αὐτοῦ, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ ὅτι ἡ σύζυγός του ἠγάπα ἄλλον. Οὐδέποτε ἐπίστευεν ὅτι θὰ ἦτο ἀπιστος. Ἦτο ἀπελπισ βλέπων διακινδυνεύουσαν τὴν τιμὴν του, ἑαυτὸν δὲ προωρισμένον νὰ κατασταθῇ γελοῖος, ὅτε θὰ ἐγίνετο γνωστὸν ὅτι Ἦπατήθην, ὡς τόσο ἄλλοι.

Ὁ δὲ ἀντιζήλος του τίς ἦτο; τίς ἠδύνατο νὰ εἶναι; Βεβαίως τὸ μυστηριώδες πρόσωπον, ὅπερ ἐγνωστοποίησεν εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ τὸ ἐγκλημά του.

Ἦτο εὐκόλον νὰ ἐνοήσῃ τὸν συνδυασμὸν τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης καὶ τοῦ παραπτώματος τῆς Ἰουλιέττης.

Ἐδεῖ νὰ τῇ εἶχον ἀποδείξῃ ὅτι ὁ σύζυγός της ἦτο ἐνοχὸς πρὸς αὐτήν, ἀξίως καταφρονήσεως, ἵνα προκληθῇ καὶ ἐπισπευθῇ ἡ καταπτώσις αὐτῆς.

Τὴν ἰδέαν ταύτην ἐπισταμένως ἐξετάζων ὁ Σαραμί, καὶ ἀποκτῶν τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐγνώριζε τὸ ἐγκλημά του ἦτο ὁ ἐραστὴς τῆς συζύγου

του, ἠδυνήθη νὰ ἀνεύρη μέσον ἀποφυγῆς τοῦ ἀπειλοῦντος αὐτὸν δεινοῦ κινδύνου.

Τῆς συζύγου του ἐχούσης ἐραστήν, ὁ νόμος ἀσθενῶς τῷ ἠμφισβήτη τὸ δικαίωμα, νὰ φονεύτῃ ἀμφοτέρους ἂν συνελάμβανεν αὐτοὺς ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Νὰ τοὺς φονεύσῃ! Ἡδύνατο νὰ το πράξῃ, καὶ ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἐκδικεῖ τὴν τιμὴν του, θὰ ἐξηράνιζε τὰ δύο πρόσωπα, ἅτινα ἐφαίνοντο πεπεισμένα περὶ τοῦ ἐγκλήματός του, καὶ ἔλεγον ὅτι ἔχουσιν ἀποδείξεις.

Ἡ ἰδέα ὅτι οὕτως ἐκδικούμενος θὰ ἐξησφάλιζε τὸ ἀπόρητον τῶν ἐγκλημάτων σου, τὸν κατέστησε σχεδὸν εὐχαρὶ, καὶ καθ' ἣν στιγμήν ἔφθανεν εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου του, ἧδε χαμηλοφώνως δι' ἡχοῦ κοινοῦ:

«Ἡπατήθην! Ἡπατήθην!»

Εἰσήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, μειδιῶν καὶ ὑπερήφανος. Ἡ σύζυγος καὶ ὁ υἱὸς του εὐρίσκοντο εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔθια καὶ ἐκεῖνος εἰσήλθε.

Τὴν Κυριακὴν, περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἡ Ἰουλιέττη ἦτο μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔτοιμος ν' ἀπέλθῃ.

«Ὡρα σοβαρὰ, φοβερὰ δι' αὐτήν!»

Τὸ ἠννοεῖ.

Οἶκι δῆποτε καὶ ἂν ἦσαν αἱ θλίψεις, ἀς μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὑπέστη, ἐν τούτοις ὁ ἔρωσ της δὲν εἶχε γίνεαι γνωστός.

Τοῦλοιποῦ τὰ πάντα θὰ ἀπεκαλύπτοντο.

Ὁ ἔρωσ θὰ καθίστατο τὸ ὄνειδος αὐτῆς, καὶ τὸ περιπαθὲς τοῦτο αἰσθημα, ὅπερ τὴν ὄθησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ῥαούλ, θὰ ἐγένετο ἀφορμὴ ταπεινώσεως δι' αὐτήν.

Οὐχ' ἦττον ἦτο γενναία.

Παρεδίδοτο ὁλοσχερῶς καὶ ἀδιστακτικῶς εἰς τὸν παρασύραντα αὐτὴν διάπυρον ἔρωτα.

Ἐζήτει νὰ δικαιολογηθῇ διὰ τῶν συμβάντων, εἰς ἀπαρέστη μάρτυς ἀπὸ τινῶν ἐβδομάδων, καὶ πρὸς ἀ ὁ βίος αὐτῆς στενωπῶς συνεδέετο.

Καὶ ἐν τούτοις, πῶς νὰ μὴ ἀναμνησθῇ τοῦ ἀγνοῦ παρελθόντος της, ὅπερ ἐγκατελίμπανεν ἤδη, τῶν φίλων της, οἵτινες δὲν θὰ τῇ συνεχώρουν ὅτι ἡ κοινωνία θὰ ἀπεκάλει κατάπτωσιν;

Ἡ ἰδέα αὕτη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἐσπάρασσε τὴν καρδίαν της ὡς δίστομος μάχαιρα.

Ἀναμνησθετο τῆς νεαρᾶς αὐτῆς ἡλικίας, τῶν ἀγνῶν παρελθουσῶν ἡμερῶν, ἀς διήλθε πλησίον τῆς μητρὸς της, τῆς πρώτης αὐτῆς μεταλήψεως, τοῦ θαυμασμοῦ, ὃν προσεκάλει ἡ καλλονὴ της. Ἐνεθυμῆτο εἶτα τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ εἰσοδόν της, ὑποστηριζομένη ὑπ' ἀνδρός, ὃν ἤθελε νὰ ἀγαπήσῃ, διότι ἐπίστευεν ὅτι θὰ ἠγαπάτο.

Τέλος, ἡ ἀνάμνησις τῶν διαψευθεισῶν ἀπατηλῶν αὐτῆς ἐλπίδων ἐτάρασσε αὐτήν.

Ἐκλαυσε μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν, κατισχύουσα τῆς πρὸς αὐτὴν ἀδιαφορίας τοῦ συζύγου της, παρεδόθη μεθ' ὀρμῆς εἰς τὰς τέρψεις τοῦ κόσμου, ἵνα ἀντλήσῃ ἐξ αὐτῶν τὴν λήθην.

— Τίς θὰ τολμήσῃ νὰ με κατακρίνῃ; ἐσκέπετο.

— Πάντες, καὶ ἐκεῖνοι ἔτι, αἵτινες ὑπῆρξαν μᾶλλον σοῦ ἔνοχοι, ἀλλ' αἵτινες καλύπτουσι διὰ μυστηριώδους πέπλου τὴν ἀτίμωσιν αὐτῶν.

Ταῦτα τῇ ἀπήντα τὸ λογικόν της.

Ἄλλ' ἡ συνειδησίς της προσέθετεν μομφὰς πλήρεις πικρίας, καθ' ὧν αὕτη ἐξανίστατο.

— Καὶ ἐν τούτοις τί νὰ πράξω; Ἦνε μάταιον νὰ παραδίδωμαι εἰς τὰς σκέψεις ταύτας. Εἶνε περιτταί, ἀνέκραξεν!

Ἴνα παρηγορηθῇ ἐραντάσθη τὸ μέλλον.

Ὁ Ῥαούλ ἦτο γλυκὺς καὶ γενναίωφρον.

Θὰ τὴν ὠδήγει μακράν. Θὰ ἔζων εὐτυχεῖς, ἀμέριμνοι, ἀρόβως, ἀνευ τύψεων. Νομφευόμενοι δὲ θὰ ἠδύνατο νὰ περιπατῶσι μετὰ τὸ μέτωπον ὑψηλά, καὶ ἀνερρυθρίαστως.

Ἡ σκέψις αὕτη τὴν καθυσχάλασε.

Παρετήρησε τὸ ὥρολόγιον. Ἦτο μεσονύκτιον καὶ τέταρτον.

— Δὲν θὰ βραδύνη νὰ ἔλθῃ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν σκεπτομένη τὸν Ῥαούλ.

Τότε, ἐνεθυμήθη ὅτι συνεφώνησαν, ἂν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξέλθῃ διὰ τῆς θύρας, ν' ἀναμῆν τὸν ἐραστήν της, ὅστις θὰ ἐβοήθει αὐτὴν νὰ κατέλθῃ διὰ τοῦ παραθύρου.

Ἐνεπλήσθη χαρᾶς, σκεπτομένη ὅτι δὲν θὰ εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀνάγκη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ ἔσχατον καὶ κινδυνώδες τοῦτο μέτρον. Ὁ σύζυγός της ἦτο ἀπών. Ὁ Ἄδριανὸς πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του· θὰ ἦτο λοιπὸν εὐκόλον νὰ διέλθῃ διὰ τῶν διαδρόμων τῆς οἰκίας, χωρὶς νὰ ἐννοηθῇ.

Ἐπλησίασε πρὸς τὸ ἡμιάνοικτον παράθυρον.

Βαθεῖα γαλήνη ἐπεκράτει. Ἡ σελήνη καλυπτομένη ὑπὸ νεφῶν, ἔρριπτεν ἀμυδρὸν φῶς, δι' οὗ διεκρίνοντο τὰ δένδρα, ὁμοιάζοντα πρὸς μεγάλας σκιᾶς.

Ἔτεινε τὸ οὖς καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε μακρόθεν κρότον ἀμαξίας.

— Νὰ εἶναι ἀρὰ γε ὁ σύζυγός μου, ἐπανερχόμενος ἐκ Νίμ, ἢ ὁ Ῥαούλ; ἠρώτα ἑαυτὴν μετ' ἀγωνίας.

Ἄφνης, ὁ κρότος ἐπαυσε. Ἡ ἀμαξία βεβαίως ἔστη.

Ἡ Ἰουλιέττη ἀνέπνευσεν, ὑποθέτουσα ὅτι ἦτο ὁ Ῥαούλ.

Ἐρριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς ἐπανωφόριον φέρον καλύπτραν, δι' ἧς ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν της, καὶ προὐχώρησε πρὸς τὴν θύραν, ἵνα κατέλθῃ εἰς τὸν κήπον, μεταβαίνουσα εἰς συνάντησιν τοῦ ἐραστοῦ της.

Ἄλλ' ἡ θύρα ἠνεψήθη ἀποτόμως.

Ἡ Ἰουλιέττη ὀπισθοχώρησεν ἐντρομος.

Ὁ Ἄδριανὸς Σαρκμὶ εἰσήλθεν.

Ἦτο ὠχρὰς, σοβαρὰς, τὸ δὲ βλέμμα αὐτοῦ ἐδήλου ὀργὴν καὶ φόβον.

— Κυρία, εἶπε, δὲν θὰ ἀναχωρήσητε.

Ἡ Ἰουλιέττη ἠννόησεν ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ σπεύσῃ, διότι ὁ Ῥαούλ θὰ ἀνέμενεν. Ἀπηυδηκῶς ν' ἀναμῆν ἠδύνατο νὰ ἀναρριχηθῇ ἐπὶ τοῦ τοίχου, νὰ φανῇ εἰς τὸ παράθυρον, νὰ προδοθῇ καὶ νὰ πέσῃ εἰς παγίδα.

— Δὲν θὰ ἀναχωρήσω! Τίς θὰ με ἐμποδίσῃ; ἠρώτησε μετὰ ψυχραιμίας.

— Ἐγὼ, κυρία! ἐγὼ αὐτός! ἀπήντησεν ὁ Ἄδριανός.

— Ἐν τίνι δικαίωματι;

— Ὁ πατήρ μου καὶ σύζυγός σας, κυρία, εἶναι ἀπών! Δράττεσθε τῆς ἀπουσίας του ἵνα φύγητε, ἀλλ' εἶμαι ἐπιφορτισμένος νὰ ἐπικρυπνῶ ἐπὶ τῆς τιμῆς τοῦ οἴκου, καὶ δὲν θὰ ἀνεχθῶ νὰ δραπετεύσητε μετὰ τοῦ ἐραστοῦ σας.

— Πῶς, γνωρίζεις;....

— Εἶναι λοιπὸν ἀληθές; Δὲν ἤμην βέβαιος περὶ τούτου, ἀλλ' ἐν τούτοις αἱ προκισθήσεις μου δὲν με ἠπάτησαν. Τοῦτο εἶναι εἰς ἔτι λόγος ἵνα μὴ σὰς ἀφήσω νὰ ἐξέλθῃτε τοῦ δωματίου τούτου!

Ἡ Ἰουλιέττη δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς ὅτι ἐβλεπε καὶ ἤκουεν.

Ἦτο ὁ δειλὸς καὶ προσηγνὸς ἐκεῖνος νεανίας, ὀφρωτευθεὶς αὐτῆς τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ διέλθῃ πλησίον της χωρὶς νὰ τρέμῃ!

Τίς λοιπὸν τὸν εἶχεν εἰδοποιήσῃ; Πῶς ἐγίνωσκεν ὅτι θὰ ἐδραπέτευεν;

— Ἀφῆσόν με νὰ διέλθω! τῷ εἶπεν ἠρέμα καὶ διὰ φωνῆς σταθερᾶς.

— Δὲν θὰ διέλθῃτε, κυρία. Ἄς ἔλθῃ ἐδῶ ὁ ἐραστής σας, ἂν τολμᾷ. Θὰ ἐξηγηθῶμεν.

Τὸ πρόσωπον τῆς Ἰουλιέττης ἐγένετο πορφυροῦν ἐκ τῆς ὀργῆς.

Δὲν ἦτο πλέον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν οὐδ' ἡ ἔνοχος σύζυγος, οὐδὲ τὸ συμπαθὲς πλάσμα, ἀλλ' ἡ γυνὴ ἡ υπερσπίζουσα τὴν εὐδαιμονίαν, ἣν ἐπεδίωκε.

Διὰ νεύματος ἠνάγκασε τὸν Ἄδριανὸν νὰ ὀπισθοχωρήσῃ μέχρι τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου.

Ἦθελε νὰ τὴν ἴδῃ ὁ Ῥαούλ μετὰ τοῦ Ἄδριανοῦ, ἵνα τῷ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν κατήρχετο, διότι δὲν ἦτο μόνη, ἐμποδίζουσα καὶ αὐτὸν ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Συγχρόνως, εἶπεν:

— Ἐν τίνι δικαίωματι μοι ἐπιβάλλης θέλησιν; Πῶς εὐρίσκεσαι ἐδῶ; Ἐν ὀνόματι τοῦ πατρός σου; Σοὶ ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν νὰ ἔλθῃς; Ἀγνοεῖς βεβαίως τοὺς λόγους, οἵτινες ἀντηλλάγησαν μεταξύ μας. Εἶσαι ἀρκετὰ θρασύς ἐμφανιζόμενος ἐνταῦθα, ἵνα μὲ ἐμποδίσῃς νὰ φύγω. Γνωρίζεις ἂν ἡ φυγὴ αὕτη δὲν εἶναι ἀναγκαῖα καὶ δεικαιολογημένη!

— Δεικαιολογημένη, ἢ μετὰ ἐραστοῦ φυγὴ σας! ἀνέκραξεν ὁ Ἄδριανός.

— Ναί! σὲ ἐκπλήττει τοῦτο; Ἰδού, ἠδυνάμην τὴν στιγμήν ταύτην νὰ σοὶ προξενήσω κακόν. Δύναμαι, ἀπαριθμουσά σοι τὰς αἰτίας, αἵτινες με ὑποχρεοῦσι νὰ φύγω, νὰ σοὶ δεῖξω ἄβυσσον χαίνουσαν ἐνώπιόν σου, τὴν ὁποίαν δὲν ὑποπτεύεις, καὶ εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας δύναμαι νὰ σε ρίψω διὰ μιᾶς μόνης λέξεως.

Ὁ Ἄδριανὸς ὑπερβαλλόντως ἐξεπλήσσετο. Δὲν ἐφραντάζετο ὅτι ἡ Ἰουλιέττη θὰ ὑπερσπίζετο οὕτως!

— Ἀλλὰ φεύγουσα, οἰοιδήποτε καὶ ἂν εἶνε οἱ λόγοι τῆς φυγῆς σας, ἀτιμάζετε τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον φέρω!

Ἡ Ἰουλιέττη ἐμειδία πικρῶς.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἡ τιμὴ τοῦ ὀνό-

ματος σὲ ἀπασχολεῖ; Θὰ σε ἀπησχόλει, ἄν, ἐνθαρρύνουσά σε νὰ ὀμιλήσης, καὶ τεινουςα πρόθυμον αὖς, πρὸ τινων ἐβδομαδων, εἰς ὅ,τι θὰ μοι ἔλεγες, ἐνέδιδον καὶ ἀπεδεχόμην τὴν λατρείαν σου;

— Κυρία! ἀνέκραξεν ὁ Ἀδριανὸς τρέμων.

— Ἄ! θέλεις νὰ μὲ κρατήσης φυλακισμένην ἐδῶ μέχρις οὗ ἐπανεῖθῃ ὁ πατήρ σου! Λοιπὸν ἔστω. Θὰ τῷ εἴπῃς: Ἡ σύζυγός σου ἤθελε νὰ δραπετεύσῃ καὶ ἀντέστην. Βίξου εἰς τί θὰ τῷ ἀπαντήσω; Ἄκουσον: Κύριε, ἀληθῶς ἤθελον νὰ δραπετεύσω, ἵνα ἀποφύγω τὰς ἐνοχλήσεις τοῦ υἱοῦ σου, ὅστις, κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου, ἤρχετο μέχρι τοῦ δωματίου μου, ἐνοχλῶν με διὰ τοῦ ἀπρεποῦς αὐτοῦ ἔρωτος!

Ὁ Ἀδριανὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ κραυγὴν.

— Τὸ βλέπεις, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰουλιέττη, εἶμαι ὅσον καὶ σὺ ὀξυδερκής, καὶ ἂν ἀνεκάλυψες τὴν φυγὴν μου, ἐγὼ ἠννόησα τὸ μυστικόν σου. Μὲ ἀγαπᾷς, ἄφρον παιδίον, καὶ ταύτην τὴν στιγμήν εὐρίσκεισαι ἐδῶ, διότι εἶσαι ζηλότυπος.

Ἐπεκρατήσας σιωπῆ ἡ Ἰουλιέττη υπέλαβε:

— Φεύγω. Ἐπίστρεψον εἰς τὸ δωμάτιόν σου, καὶ μὴ εἴπῃς ποτὲ εἰς τὸν πατέρα σου ὅ,τι συνέβη μεταξύ μας. Διὰ τοῦ τρόπου, μὲ τὸν ὅποιον θὰ φανερώσῃ τὴν ἀπουσίαν μου εἰς σὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐπαύλεως, θὰ ἐννοήσης, ὅτι φεύγουσα ἐκ τῆς οἰκίας ταύτης, ὑπῆκουσα εἰς νόμιμον ἀξιοπρεπείας αἵσθημα.

Κατ'ἐκείνην τὴν στιγμήν, εὐρίσκοντο ἀμφότεροι πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου. Ἐξωθεν ἠδύνατο νὰ τοὺς βλέπωσι, χωρὶς νὰ διακρίνωσι τὸ πρόσωπον αὐτῶν, δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ τοὺς ἀκούωσι, διότι ὠμίλουν χαμηλοφώνως.

Ἡ Ἰουλιέττη παρετήρησεν εἰς τὸν κήπον σκιάν, νομίσασα δὲ ὅτι ἦτο ὁ Ῥαούλ ἠτοιμασθὴ νὰ κατέλθῃ.

Ἄλλὰ τὴν ἠμποδίσεν κραυγὴ τοῦ Ἀδριανοῦ, ὅστις, ἐγείρων ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας, ἀνέκραξε μετὰ λυγμῶν:

— Ἰουλιέττη! Ἰουλιέττη!

Αὕτη ἠθέλησε ν' ἀπαντήσῃ ἄλλὰ δὲν ἠδυνήθη, διότι, ταῦτο χρόνως, δύο ἀλλεπαλληλοὶ πυροβολισμοὶ ἠκούσθησαν. Ὁ Ἀδριανὸς πληγεὶς εἰς τὴν κεφαλὴν ἔπεσε νεκρὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐνῶ ἡ Ἰουλιέττη, βαρέως πληγεῖσα εἰς τὸ στήθος, προσέβη πρὸς τὸ παραθύρον, κλίνουσα πρὸς τὰ πρόσω.

Ἐπιφώνησις ἠκούσθη ἐξωθεν, εἰς ἣν ἀπήντησε κραυγὴ σπαρακτικὴ.

Ὁ Ἰωάννης ἐφαντάσθη φοβερὰν ἐκδίκησιν καὶ ἰδοὺ αὕτη ἐπραγματοποιοεῖτο.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐβάδιζε μετὰ τοῦ Σαραμί, ἵνα, ἐκπληρῶν τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπόσχεσίν του, τῷ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ σύζυγός του τὸν ἠπάτα.

Ἄλλὰ τὸ σχέδιόν του ἦτο νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν ἑπαυλιν, ὅτε οἱ ἐρασταὶ θὰ εἶχον ἀναχωρήσει, νὰ κρατήσῃ τὸν Σαραμί μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καὶ νὰ ἀφήσῃ αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἰουλιέττης, ὅτε αὕτη θὰ ἦτο μακρὰν.

Τοιοῦτοτρόπως ὁ Σαραμί θὰ ἐβέβαιον τὸ ὄνειδός του, ὅτε ἡ σύζυγός του δὲν θὰ ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν του, καὶ θὰ ὑφίστατο τὴν σκληρὰν ὀδύνην νὰ γνωρίζῃ δηλαδὴ ὅτι ἠπατήθη, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ τὸν ἐραστὴν τῆς Ἰουλιέττης, οὐδὲ νὰ δυνήθῃ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸς ἐνόχους.

Δυστυχῶς, ὁ Ἰωάννης δὲν προσεῖδεν ὅτι ὁ Ἀδριανὸς, κατατρυχόμενος ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας καὶ πλήρης ὑπονομιῶν, θὰ ἐνεφανίζετο τὴν τελευταίαν στιγμήν ἐνώπιον τῆς Ἰουλιέττης, ἀνθιστάμενος εἰς τὴν φυγὴν τῆς καὶ βραδύνων τὴν ὥραν.

Ἐνῶ δὲ ὁ Ῥαούλ ἐναγωνίως ἀνέμενε τὴν Ἰουλιέττην, καὶ, κεκουμμένος ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ κήπου, τὴν ἐβλεπεν ἐντρομος, διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου τῆς, ζωηρῶς συνδιαλεγόμενῃ μετὰ τοῦ Ἀδριανοῦ, Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης καὶ ὁ Σαραμί, ὅστις ἐπανήρχετο ἐκ Νίμ, ἔφθανον εἰς τὴν ἑπαυλιν.

Καθ' ὁδὸν συνήντησε τὸν ἐπαίτην, ὅστις τὸν ἀνέμενε. Ἀφήσας τὴν ἀμαξίαν του πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ κήπου, ἵνα μὴ προσδοθῇ ὑπὸ τοῦ κρότου τῶν τροχῶν, ἠκολούθησε τὸν ἐπαίτην. Οἱ δύο ἄνδρες ἀφίκοντο εἰς τὴν ἑπαυλιν, καθ' ἣν στιγμήν ἔφθανε καὶ ὁ Ῥαούλ, ὁ δὲ Ἀδριανὸς εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἰουλιέττης.

— Μοὶ ὑπεσχέθης νὰ μοι δεῖξῃς αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐραστοῦ τῆς, εἶπεν ὁ Σαραμί.

— Ὅα τηρήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης.

— Περίμενον τότε.

Καὶ ὁ ἀνακριτὴς εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, κείμενον εἰς τὸ ἰσόγειον τῆς οἰκίας, ἔλαβε δίκαννον ὄπλον πλήρες, καὶ ἐπανῆλθε παρὰ τῷ ἐπαίτη, ὅστις περιέμενε εἰς ἀπόστασιν δέκα μέτρων ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς κυρίας Σαραμί.

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης προσεποιήθη τρόμον καὶ ἐκπληξιν.

— Ἐχω τὸ δικαίωμα νὰ φονεύσω τὴν ἄπιστον σύζυγόν καὶ τὸν ἐραστὴν τῆς! ἀνέκραξεν ὁ Σαραμί.

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ κίνημα χαρᾶς.

Ἡσθάνετο ἐνδόμυχον εὐχαρίστησιν ἀναλογιζόμενος τὴν ὀργὴν τοῦ Σαραμί ὅτε θὰ ἐμάνθανεν, ὡς ἐπίστευεν ὁ ἐπαίτης, ὅτι οἱ ἐρασταὶ ἦσαν μακρὰν.

Εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἰουλιέττης ὑπῆρχε φῶς, ἀλλ' ὁ ἐπαίτης ὑπέθεσεν ὅτι ἐπιτήδεις ἀφῆκαν τὸ δωμάτιον πεφωτισμένον.

Ὁ Σαραμί ἀνέμενε πάντοτε, σιωπηλός, ἀγριος, ἀπαθής, ἔτοιμος νὰ πυροβολήσῃ.

Αἴφνης ὁ ἐπαίτης ὀπισθοδρόμησεν. Εἶδεν εἰς τὸ παραθύρον ἐπιφανομένους δύο σκιάς ἀνεγνώρισε τὴν σκιάν γυναικῶς καὶ ἀνδρῶς.

Ἀφῆκε κραυγὴν, ἠθέλησε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Σαραμί, ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον καιρὸς.

Ὁ ἀνακριτὴς προὐχώρησε μακρινῶς, καὶ ἀσκοπεῖν ἀλληλοδιαδόχως τὸν Ἀδριανὸν καὶ τὴν Ἰουλιέττην, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὸ πρόσωπόν αὐτῶν, ἐπυροβόλησε δις.

Ὡς γνωρίζομεν, ἡ μὲν Ἰουλιέττη ἔπεσε πληγεῖσα, ὁ δὲ Ἀδριανὸς νεκρὸς.

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης ἐνόμισεν ὅτι ὁ φονεὺς ἦτο ὁ Ῥαούλ. Ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν τρεμουσῶν χειρῶν του, μὴ τολμήσας ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Σαραμί, ὅστις ὤρμησεν εἰς τὴν οἰκίαν.

— Τί ἐπραξας; ἐψιθύρισεν.

Αἴφνης τὸν ἔλαβέ τις ἀπὸ τοῦ βραχίονος, σείσας αὐτὸν βιαίως. Ἐστράφη, καὶ ἐξεπλάγη ἰδὼν τὸν Ῥαούλ.

— Τίς ἐπυροβόλησεν; ἠρώτησεν οὗτος.

— Σῶθητι! φύγε! ἀνέκραξεν. Ὁ σύζυγος...

— Ὁ σύζυγος! Τίς τὸν ὠδήγησεν ἐδῶ;

— Ἐγὼ! Ἐνόμιζα ὅτι εἴσθε μακρὰν!

— Ἀθλίε γέρον! εἶπεν ὁ Ῥαούλ βιαίως, καὶ, ἀπώθησας αὐτόν, ἔτρεξε πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἐφθασεν εἰς τὸ δωμάτιον συγχρόνως μετὰ τῶν ὑπηρετῶν, οὗς ἀφύπνισαν οἱ πυροβολισμοί.

Παρέστη πρὸ φοβεροῦ θεάματος.

Εἰς τινὰ γωνίαν ἔκειτο τὸ πτώμα τοῦ Ἀδριανοῦ. Εἰς τὸ ἕτερον μέρος ἦτο ἡ Ἰουλιέττη, ἣτις εἶχε τὴν δύναμιν νὰ προβῇ μέχρι τοῦ ἀνακλίνεσθαι. Δὲν εἶχεν ἔτι ἀπωλέσει τὴν συνείδησιν καὶ ἐπέιξε σπασμωδικῶς τὸ στήθος τῆς, ἐξ οὗ τὸ αἷμα ἔρρεε.

Μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκετο ὁ Σαραμί παρατηρῶν πέριξ διὰ βλέμματος ἐκπλήκτου καὶ ἐντρομού.

— Ἐκεῖνος! . . ὁ υἱός μου! . . Ἐραστής σου! ἔλεγεν.

— Ὅχι! τὸν ἀπώθουν ὅτε μὰς ἐπυροβόλησας, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττη.

— Ἀλλὰ τότε! . . .

Καὶ ὁ Σαραμί δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἠνωροῦντο, καὶ ὠχρότης θανάτου διεχύνετο ἐπὶ τῆς μορφῆς του. Ἦτο ἀδρανής, ἀκίνητος. Αἴφνης, στρεφόμενος πρὸς τοὺς παρισταμένους, ἀνέκραξεν:

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος καὶ ἡ γυνὴ αὕτη μὲ ἠπάτων. Τοὺς ἐφόνευσαν.

— Ψεύδεσθε, κύριε! εἶπεν ὁ Ῥαούλ προχωρῶν. Ἡ Ἰουλιέττη ἦτο ἀγνή, μόνος ὁ υἱός σας ἦτο ἐνοχος. Ἦθελε νὰ τὴν διαφθεῖρη. Δυστυχῆς! τί ἐπραξάτε;

Ἡ ταραχὴ τοῦ Σαραμί ἦτο τοιαύτη, ὥστε δὲν ἐξεπλάγη διὰ τὴν εἰς τὴν οἰκίαν του παρουσίαν τοῦ Ῥαούλ, κατὰ τὴν προκεχωρημένην ἐκείνην ὥραν. Δὲν ἠδύνατο νὰ κινήθῃ.

Ἐβλέπε τοὺς παρισταμένους πορευομένους ἀλληλοδιαδόχως πρὸς τὸν Ἀδριανὸν καὶ τὴν Ἰουλιέττην, βεβαιοῦντας τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ περιποιούμενοι ἐκείνην. Δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ προσφέρῃ λέξιν, οὐδὲ νὰ κινήθῃ.

Ὁ Ῥαούλ ἦτο γονυπετὴς πρὸ τῆς Ἰουλιέττης. Βοηθούμενος ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου τῆς ἐξήταξε τὸ τραῦμα. Αἴφνης ἐνεθυμώθη ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦτο κάτοχος χειρουργικῶν τινων γνώσεων. Ἐσπευσεν εἰς τὸ παραθύρον καὶ τὸν ἐκάλεσεν ὁ Ἰωάννης ἐφάνη εἰς τὴν οὐδὸν.

Ἡ παρουσία τοῦ ἔξω γόνου τὸν Σαραμί, ὅστις τῷ ἠμποδισε τὴν δίοδον, καὶ δι' ὑποκόφου φωνῆς τῷ εἶπε:

— Μὲ ἠπάτησες!

Ἡ θέα τοῦ καταπεπτωκότος αὐτοῦ ἔχθρου, ἀντὶ τῆς ἐμπνεύσεως οἴκτου εἰς τὸν Ἰωάννην, τῷ διηγεῖται τὴν ὄργην.

— Ἡθέλησες νὰ ἴδῃς τὴν αὐζυγὸν σου εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἔραστοῦ τῆς. Τὴν εἶδες!

— Ψεῦδος! Δὲν ἦτο ἔραστὴς τῆς!

— Τί με ἐνδιαφέρει!

— Ἀθλίε, θά σε στεῖλλω εἰς τὸ ἰκρίωμα!

— Ἐλα δά! ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης, σὺ θὰ ἀνέλθῃς εἰς τὸ ἰκρίωμα. Ὅ, τι σὲ ἔκαμα νὰ πράξῃς, ὁ φόνος τῆς συζύγου καὶ τοῦ υἱοῦ σου, τελεσθεὶς διὰ τῶν χειρῶν σου, εἶναι τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἐκδικήσεώς μου. Τὸ δεύτερον εἶναι νὰ σε καταγγείλω.

— Νά με καταγγείλῃς! Ἡ ἐκδικήσις σου!

— Κύριε Σαραμί, ἀπεπλάνησες τὴν θυγατέρα μου, τὴν ἐφόνευσες. Τὸ γνωρίζω, ἔχω ἀποδείξεις, καὶ ἠθέλησα νὰ σε τιμωρήσω. Ἐγὼ εἶμι ὁ αἴτιος ὄλων.

Ἐσιώπησε, διότι εἶδε τὸν Σαραμί ἐρυθριῶντα καὶ ὠχριῶντα ἀλληλοδιαδόχως, στρεφόμενον περὶ ἑαυτόν, ὡς εἰ τῷ κατηνέχθη βίαιον κτύπημα, ὑψοῦντα τὰς χεῖρας, ἀφίοντα φοβερὰν κραυγὴν καὶ φεύγοντα ἐν παρανοίᾳ.

Ὁ Ραούλ προὔχωρησε.

— Ὁ δυσυχής! εἶνε παράφρων! ἀνέκραξε.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ὑπηρετάς εἶπε:

— Τρέξατε κατόπιν τοῦ κυρίου σας, καὶ κρατήσατέ τον.

Οἱ ὑπηρεταὶ ὑπήκουσαν.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ραούλ ἔμειναν μόνοι μεταξὺ τοῦ νεκροῦ Ἀδριανοῦ καὶ τῆς Ἰουλιέττης ἐκπνεούσης.

Ὁ νεανίας τότε ἀποταναθῆς πρὸς τὸν Ἰωάννην τῷ εἶπε διὰ φωνῆς ὀδυνηρᾶς, ὀργίλου καὶ μεμιγμένης μετὰ παρακλήσεως:

— Ἦδη σῶσέ την. Τοῦτο εἶναι τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ συγχωρηθῇς.

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης κλονούμενος, προὔχωρησε πρὸς τὴν Ἰουλιέττην. Ἄλλ' αἰ προσπάθειαι τοῦ ὑπῆρξαν ἀνωφελεῖς. Ἡ πλήξασα αὐτὴν σφαῖρα προὔξενεσεν εἰς τὸ σῶμα τῆς ἀτυχοῦς νεαρᾶς γυναίκος ἀνίατον τραῦμα. Ὁ Ἰωάννης ἠδύνατο νὰ σταματήσῃ τὸ αἷμα, ἀλλ' οὐχὶ νὰ ἐξαγάγῃ καὶ τὴν σφαῖραν. Ὁ ἰατρός τῆς Βελλεγάρδης, πρὸς ὃν εἶχον πέμψῃ νὰ τον ζητήσῃ, δὲν ἤρχετο. Ἄλλως τε ὁ Ἰωάννης εἶχε χειρουργικὰς γνώσεις ἀρκούσας ἵνα ἐννοήσῃ ὅτι πᾶσα προσπάθεια ἦτο ματαία.

Ἡ Ἰουλιέττη ὄλονεν ἐξησθένει. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔχονον τὴν συνήθη αὐτῶν γλυκεῖαν ἔκφρασιν. Τὰ χεῖλη τῆς ἐλάμβανον ὠχρότητα θανάτου. Ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἀνακλίντρον, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκλιμένην, ἔβαινε βραδέως μὲν ἀλλ' ἐπωδύνας πρὸς τὸν θάνατον. Τὸ σῶμά τῆς ἐσπαράσσετο ὑπὸ τῆς ὀδύνης. Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὁμιλήσῃ.

Ἀπαίσιον δρᾶμα! Νεαρὰ γυνὴ ἐκπνεούσα ἐνώπιον πτώματος. Ἐδῶ, ἔραστὴς ἐμμανής, ἀπορρονωμένος. Ἐκεῖ, γέρον συντετριμμένος ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἐκδικήσεώς του, καὶ μάτην περιάγων τὰς τρομερὰς καὶ ἀνισχύρους αὐτοῦ χεῖρας ἐπὶ τῆς ἐπιθανάτου.

Ἐξῶθεν ἡ ζοφώδης νύξ καὶ ἡ βαθεῖα ἡρεμία, ταρασσομένη ἐνίοτε ὑπὸ τῶν σπαρακτικῶν οἰμωγῶν τοῦ Σαραμί, παραφρονήσαντος ἤδη, καὶ ὑβρίζοντος τοὺς προσπαθοῦντας νὰ ἐμποδίσωσιν αὐτὸν τοῦ νὰ συντριφῇ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ κήπου του.

— Θά την σώσῃς; ἠρώτησεν αἰφνης ὁ Ραούλ τὸν Ἰωάννην.

Ὁ γέρον δὲν ἀπήντησε.

— Τὴν ἐφόνευσες! Ἀθλίε! ἀνέκραξεν ὁ Ραούλ. Ἡθέλησες νὰ ἐκδικηθῇς. Δὲν ἐδίτασες νὰ σπαράξῃς τὴν καρδίαν μου, καὶ νὰ διευθύνῃς δολοφόνον χεῖρα κατὰ τοῦ ἀγγέλου τούτου!

Ὁ Ραούλ ὠμίλει ἐπὶ πολὺ οὕτως. Ὑπέμνησε τὸ παρελθόν, παρέστησε τὴν εὐτυχίαν, ἧς ἀπῆλαυσε, τὴν εὐδαιμονίαν, ἣν ἐφαντάσθη διὰ τὸ μέλλον, καὶ ἦτις ἤδη κατεστράφη. Ἡλεγεσε πικρῶς τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν κατηράσθη. Εἶτα, λαμβάνων αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος, τὸν ὑπεχρέωσε νὰ ἐγεροθῇ, τὸν ἔσυρε μέχρι τῆς θύρας, καὶ ἀπωθῶν αὐτὸν πρὸς τὰ ἔξω, εἶπε:

— Φύγε! φύγε!

Ὁ Ἰωάννης, ὅμοιος πρὸς ἀδρανὲς ὄν, ὑπήκουσε καὶ εὐρέθη, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ πῶς, εἰς τὸν κῆπον. Δεινὴ τότε πάλῃ ἐτελέσθη ἐν ἑαυτῷ. Πᾶσαι αἱ ἐλπίδες, τὰ πάθη, τὸ μῖσος, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ὀπίσθων ἐνήργησε, διεσκεδάσθησαν, καὶ εὐρίσκετο μόνος ἐνώπιον τῆς συνειδήσεώς του, ἐλεγχούσης αὐτὸν βιαίως καὶ μετ' ὀργῆς.

Προὔχωρῃ, μὴ γνωρίζων ποῖαν ὁδὸν ἀκολουθεῖ, καὶ ποῦ εὐρίσκετο, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ὁ ὀρίζων ἐσκοτίζετο, ὁ οὐρανὸς ἐκαλύπτετο ὑπὸ μελανῶν νεφῶν, ἡ δὲ καταιγὶς ἐπέκειτο.

Ἐνίοτε διέκοπτεν ἀποτόμως τὴν πορείαν του ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ. Στηριζόμενος ἐπὶ τῆς βακτηρίας του, ἵστατο ἀκίνητος, ἀκούων τοὺς ἐν ἑαυτῷ ἐξεγειρομένους μυστηριώδεις ἐλέγχους καὶ ἀπαντῶν εἰς αὐτούς.

Διενεῖτο τὴν θυγατέρα του, τὴν Ἰουλιέττην, τὸν Ραούλ, τὸν Ἀδριανόν, καὶ αὐτὸν τὸν Σαραμί, καὶ, ὡς εἰ ἀπώλεσε τὴν μνήμην, οὐδὲ οἴκτον, οὐδὲ μῖσος ἠδύνατο νὰ αἰσθανθῇ.

Εἰς ἐπίμετρον, ἐφοβεῖτο. Τί; ποῖον; Δὲν ἐγνωρίζεν. Ὑρίσταται τις τὸν τρόπον καὶ δι' αὐτοῦ σκέπτεται. Ἐκ τοῦ καταλαβόντος αὐτὸν τρόμου ἐπλατάγιζον οἱ ὀδόντες του, τὰ μέλη του ἔτρεμον, τὸ δὲ ἐκ τῆς ἡλικίας κεκυρωμένον αὐτοῦ σῶμα ἔτι μᾶλλον ἐκυρτοῦτο.

Εἶτα, ἐπανελάμβανε τὴν πλάνητα καὶ ἄστοχον αὐτοῦ πορείαν, ἵνα σταματήσῃ πάλιν μετὰ τινὰς στιγμὰς.

Ἐφθασεν οὕτω περὶ τὴν δευτέραν ὥραν τῆς πρωίας, πρὸ τῆς ἐπαύλεως Φονδύροα, κειμένης εἰς πέντε χιλιομέτρων ἀπόστα-

σιν ἀπὸ τῆς Βελλεγάρδης, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Βωκαίρης. Ἡ ἔπαυλις αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ σωρείαν οἰκοδομημάτων ἀνευ ἀρχιτεκτονικῆς, κειμένων εἰς τοὺς πρόποδας ἀγρίου δενδροφύτου λόφου, ἀπέναντι ἀφθόνου πηγῆς ἣν σκιάζουσιν ὑψηλαὶ φυτεῖαι. Πρὸ τῆς πηγῆς, ταύτης, κατὰ τινὰ δημῶδη παράδοσιν, ὁ Ἅγιος Λουδοβίκος, μεταβαίνων εἰς Ἀνατολίην, ἔστη ἵνα πῖνῃ ὕδωρ.

Ὁ Ἰωάννης εἶχεν ἔλθει πολλάκις εἰς τὴν ἔπαυλιν ταύτην.

Εὐρίσκειν ἐκεῖ πάντοτε ἄστυλον καὶ ἄρτον.

Κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, οἱ κατοικοῦντες τὴν ἔπαυλιν ἐκοιμῶντο, ὁ δὲ ἐπαίτης, αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην, ν' ἀναπαυθῇ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, εἰσῆλθεν εἰς ἔρημον μάνδραν κειμένην παρὰ τὴν ἔπαυλιν. Οἱ κύνες παραινῶντα ἤρξαντο ὑλακτοῦντες.

Ὡς μεθῶν ἐρρίφθη ἐπὶ τῶν ἀχύρων ἵνα κοιμηθῇ. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Οἱ κύνες ἐξηκολούθουν ἐπιμόμως ὑλακτοῦντες.

Συγχρόνως αἱ βρονταὶ ἤρξαντο ὑπόκοφοι κατ' ἀρχάς, βραδύτερον βιαιότεραι καὶ ὀλονεν συχνότεραι.

Ἠγέροθη καὶ ἐξῆλθε.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀνθρωπός τις ἐξήρηχετο τῆς ἐπαύλεως. Ἦτο ὁ ὑπηρετής, ὅστις, ἀφυπνισθεὶς ὑπὸ τῶν ὑλακῶν τῶν κυνῶν, μετέβαινε νὰ ἴδῃ τί συνέβαινε.

— Ποῖος εἶναι; ἀνέκραξεν.

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἀπήντησεν.

Ἄλλ' ἀστραπὴ διασχίσασα τὰ νῆρα, ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς δύο ἀνθρώπους νὰ ἴδωσιν ἀλλήλους.

— Ποῖος εἶσαι; ἠρώτησεν ὁ ὑπηρετής.

Ὁ τρόμος τοῦ ἐπαίτου ἐδιπλασιάσθη.

Ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει ἢ ὅτι ἀκούει ἀνθρώπου, ἀποσταλέντος πρὸς καταδίωξίν του. Εἰσώρμησεν εἰς τὸ δάσος, καὶ, ἀνερχόμενος τὸν λόφον, ἤφανίσθη μετ' ὀλίγον ὑπὸ τὰ δένδρα.

Ἡ βροχὴ ἤρξατο ῥαγδαία.

Ὁ ἀνεμος ἐπνεεν ὀρμητικῶς. Οἱ κλάδοι τῶν δένδρων συστρεφόμενοι ὑπὸ τῆς λαίλαπος, ἐφάνιντο εἰς τὴν λάμψιν τῶν ἀστραπῶν, κινούμενοι ὡς βραχίονες φαντασμάτων.

Ἡ καταιγὶς ἦτο σφοδροτάτη καὶ κεραυνοὶ ἤρξαντο ἀδιακόπως πίπτοντες.

Ὁ Ἰωάννης κατέφυγεν ὑπὸ συστάδα πρίνων.

Ἦτο ἐκεῖ, περιρροόμενος ὑπὸ τοῦ ὕδατος καὶ ἀσκεπής, διότι ὁ ἀνεμος τῷ εἶχεν ἀρπάσει τὸν πῖλον. Ἄλλ' ἐφάνετο ἀνάισθητος εἰς τὴν βιαιότητα τῆς καταιγίδος.

Αἰφνης φοβερὰ ἀστραπὴ ἐφώτισε τὸν οὐρανόν, τὰ δάση, τὴν πεδιάδα, καὶ σχεδὸν πᾶσα φανερώθη κρότος ἡκούσθη.

Ὁ Ἰωάννης ἔπεσε κεραυνόπληκτος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Τῆ αὐτῆς ὥρας, ἡ Ἰουλιέττη Σαραμί, χωρὶς ν' ἀναλάβῃ τὰς αἰσθήσεις τῆς, ἐξεπνεεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ραούλ.

Ἐνα μῖνον βραδύτερον, ὁ Σαραμί, πα-

